

все повече назадъ и, заграденъ отъ десетъ стрелци на бързокрили коне, се спуща, съ наведена до врата на коня глава, по посока на планинитѣ.

За да не забележатъ латинитѣ липсата на царя, катепанъ Рикерадъ връхлетява буйно и внезапно въ ядрото на Никола дьо Майи, явно решенъ да пожертвува живота си. Удивени отъ смѣлостта му, рицаритѣ се разколебаватъ, почватъ да се огъватъ, нѣколцина хвърлятъ оръжиято си и се обръща въ бѣгство. Десетина храбреци последватъ примѣра на Рикерадъ, като се надѣватъ, че съ това ще увлѣкатъ подире си и останалата войска.

Ала вестта за бѣгството на Борила се разнася съ невѣроятна бързина отъ лѣвото до дѣсното крило на българитѣ. Тѣ се оглеждатъ смутени наоколо. Власитѣ хвърлятъ оръжията си, оставятъ копитѣ съ припаситѣ, обръщатъ конетѣ си по посоката на кѣдето бѣ изчезналъ. Борилъ съ своя отрядъ. Останалитѣ се събиратъ на купчини, безъ редъ и цель, никой не знае вече кой го води, накѣде го води, каква е заповѣдта на челницитѣ. Латинитѣ прегазватъ безумния опитъ на Рикерадъ и другаритѣ му, помитатъ като желѣзна вълна разнебитенитѣ и разколебани редици на останалитѣ борци, започватъ да преследватъ съ всички сили бѣгащитѣ, посичатъ всѣки когото достигнатъ. Тукъ-тамѣ тѣ се струпватъ около отрядитѣ на нѣколцина български войводи, решили да загинатъ вмѣсто да се спасяватъ въ бѣгство, завързватъ кратка и безмилостна брань, унищожаватъ до единъ всѣки, който се мѣчи да имъ се противопоставя.

Най-дълго време остана да се бори войводата Тодоръ. Околсанъ отъ своитѣ вѣрни мизийци, той иска да покаже на тържествуващия победителъ какъ знае да води брань единъ Калояновъ войвода.

Облѣнъ въ кръвъ и потъ, съ разнищена ризница и смѣкнатъ шлемъ, цѣлъ набоденъ съ гавелоти, обезумѣлъ отъ мъка за поражението, войводата се спуща като вихъръ срещу гората отъ сведени пики, които изпрѣчватъ насреща му латинитѣ.

Съ страшни и мощни удари на боздугана си, той за-